

می‌کند. به بیان ساده‌تر شرکت‌های خصوصی اختیار اینکه چه کسی از چه جایی محتوای آنها را ببینند، دارند اما شرکت‌های دولتی عموماً با چنین حرکتی صرفاً مشکلاتی برای شهروندان به وجود می‌آورند.

محدودیت به بهانه امنیت

بسیاری از سازمان‌های حساس و امنیتی، محدودیت‌هایی برای دسترسی به بخش‌های مختلف ایجاد می‌کنند. برای مثال سرویس‌های بانکی، شبکه اختصاصی خود را دارند تا کسی خارج از آن و به صورت عمده توانایی برای دسترسی به آن نداشته باشند. این نوع محدودیت کاملاً طبیعی است و سازمان با لایه‌بندی رده‌های دسترسی و اطلاعاتی، مشخصه ورودی را مدیریت می‌کند.

برای مثال در نظر بگیرید بانک‌های داخلی ایران از شبکه داخلی برای مدیریت امور مالی استفاده می‌کنند. با این حال مشتریان نیازمند خدمات مالی و بانکی هستند و مشتریان به یک لایه دیگر و عمومی دسترسی پیدا می‌کنند که در بستر اینترنت قابل دسترسی هست. با ورود به اینترنت بانک درخواست‌های خود را از شبکه اینترنت ارسال می‌کنند و سپس با رسیدن درخواست به شبکه داخلی، فرآیند بانکی در کمال امنیت انجام می‌شود. اما اگر سازمان از کارشناسان خبره برای لایه‌بندی استفاده نکند، مجبور می‌شود تمام دسترسی به اینترنت را ببندد یا صرفاً به یک موقعیت جغرافیایی محدود شود. ضعف امنیتی هیچ‌گاه نباید با بستن درها رفع شود.

- محدودیت‌های اینترنتی سبب می‌شود
- موتور جست‌وجوی گوگل امکان فراخوانی محتوا را نداشته باشد
- ومطالب و مقالات
- یک رسانه صرفاً در آنجا باقی بماند

مزایا و معایب محدودیت‌های سایت‌های ایرانی برای ایرانیان خارج از کشور!

محدودیت؟!!

زمانی که اینترنت در دنیا رشد و شروع به عرضه کرد، بسیاری نام جدید «دهکده جهانی» را برای زندگی شهروندان کره زمین به کار بردند اما دیری نپایید که شبکه اینترنت با محدودیت‌های جغرافیایی روبه‌رو شد. دانش و علم‌شناسایی موقعیت جغرافیایی که برای ارائه خدمات بهتر و اختصاصی‌تر برای شهروندان کشورهای مختلف ساخته شده بود به ابزاری برای ایجاد محدودیت بدل شد. این محدودیت‌ها ابتدا با تحریم‌های ایالات متحده علیه برخی کشورها از جمله ایران آغاز شد. شرکت‌هایی که در آمریکا فعالیت می‌کنند، اجازه ارائه برخی خدمات تجاری را به ایرانیان ندارند. از این رو اگر شما از کشور ایران وارد سایتی مثل Coursera شوید با پیام عدم ارائه خدمات به کشور ایران مواجه می‌شوید. این محدودیت‌ها پیروی از قوانینی است که کنگره و وزارت خزانه‌داری ایالات متحده آنها را تصویب کرده‌اند و طبیعتاً برای تجارت و کسب‌وکار با آن کشور رعایت آنها الزامی است اما هیچ‌گاه محدودیت‌ها برای شهروندان ایالات متحده در خارج از این کشور اعمال نمی‌شود! در واقع محدودیت صرفاً برای برخی موقعیت‌های جغرافیایی مثل حضور در ایران است و نه اینکه صرفاً خارج از آمریکا بودن برابر باشد با ایجاد محدودیت!

عباس ملک حسینی
ایده‌پرداز
در زمینه تجارت الکترونیک

در ایران سازمان‌های دولتی که رو به خدمات اینترنتی و دولت الکترونیک آورده‌اند، بسیاری از خدمات خود را در اینترنت ارائه می‌کنند. برای نمونه جهت پیگیری سوابق بیمه شما صرفاً از طریق سایت رسمی تأمین اجتماعی می‌توانید امور بیمه‌ای خود را انجام دهید. این خدمات الکترونیک موجب تسهیل مراجعه افراد به شعبات مختلف سازمان‌ها شده و با توجه به وضعیت کرونا به حفظ فاصله اجتماعی و قرنطینه کمک شایانی کرده اما اشتباه بزرگ اینجاست که این خدمات صرفاً به شهروندان داخل کشور عرضه شود و ایرانیانی که به هر دلیلی (مسافرت یا مهاجرت) در حال حاضر در کشور نیستند از ارائه خدمات محروم شوند. این روند می‌تواند عواقب سنگینی برای افراد به وجود آورد. برای مثال یکی از دوستان نگارنده در خارج از ایران است به همین دلیل امکان ثبت نام برای مراجعه واکسن کرونا پدر خویش را از دست داد! درخواست از دیگران برای انجام این ثبت نام سه‌روز زمان برد و کفایت مسوولان مربوط به این موضوع بیندیشند که اگر خدای ناکرده در این مدت پدر ایشان به ویروس مبتلا شد، چه کسی پاسخگو بود؟

محدودیت‌ها چه زمانی درست و چه زمانی اشتباه هستند؟

اگر شما شهروند بریتانیا باشید، برای دسترسی به محتوای رسانه‌های داخلی انگلیس مثل «کانال ۴»

بسیاری از سازمان‌های حساس و امنیتی، محدودیت‌هایی برای دسترسی به بخش‌های مختلف ایجاد می‌کنند. برای مثال سرویس‌های بانکی، شبکه اختصاصی خود را دارند

الزاماً باید در این کشور حضور داشته باشید؛ زیرا مالیات محتوای این رسانه‌های ملی و داخلی، توسط شهروندان مقیم پرداخت می‌شود و کاملاً طبیعی است کسی که خارج از این محدوده باشد توانایی دسترسی به محتوا را نداشته باشد اما اگر خدمات دولتی برای شهروندان در سراسر دنیا محدود شود، ایراد و اشتباه است چرا که دولت‌ها وظیفه دارند برای شهروندان خود در سراسر دنیا خدمات ارائه کنند. در مورد مشابه، صداوسیما برای پخش بازی‌های ورزشی مانند فوتبال به پرداخت حق پخش و ارائه به شهروندان داخل ایران که به تلویزیون ملی دسترسی دارند، اقدام می‌کند. این سازمان با ایجاد محدودیت برای تماشای برنامه‌های ورزشی برای کسانی که در جغرافیای ایران نیستند، کاملاً یک عمل قانونی و حقوقی درستی را انجام می‌دهد اما دیگر برنامه‌ها که تولید سازمان هستند شامل چنین محدودیتی نباید بشود چرا که بودجه سازمان برای ارائه خدمات به تمام ایرانیانی که دارای کد ملی در سراسر دنیا هستند در نظر گرفته شده است. سازمان صداوسیما با هدف ارائه خدمات و محتوای فرهنگی به تمام ایرانیان فعالیت می‌کند و اگر محتوای تولیدی خود را به راحتی در دسترس ایرانیان در سراسر دنیا قرار دهد، رضایت بیشتری از جانب مخاطبان کسب

مشکلات دسترسی برای رسانه‌ها

متأسفانه این بدعت محدودیت دسترسی روزبه‌روز گسترده‌تر می‌شود و حتی به رسانه‌های رسمی ایران نیز رسیده است. خبرها برای نشر و دیده شدن هستند و ایجاد محدودیت جغرافیایی صرفاً پنهان کردن حرف یک رسانه است. اکثر رسانه‌ها از طریق حق اشتراک کسب درآمد می‌کنند. محدودیت محتوا به شرط پرداخت حق اشتراک یک عمل درست و منطقی است اما نباید صرفاً به خاطر موقعیت جغرافیایی ایجاد شود.

این محدودیت‌ها حتی سبب می‌شود موتور جست‌وجوی گوگل امکان فراخوانی محتوا را نداشته باشد و مطالب و مقالات یک رسانه صرفاً در آنجا باقی بماند!

دولت آمریکا با هدف آزار مردم ایران به ایجاد محدودیت برای ایرانیان داخل کشور اقدام می‌کند، آیا مسوولان نهادهای عمومی و ملی که از دولت جمهوری اسلامی ایران، بودجه دریافت می‌کنند، می‌خواهند همان مسیر آمریکا را تکرار کنند؟ از نظر حقوقی و شرعی دسترسی به خدمات دولتی حق الناس است و امیدوارم مسوولان ما ناخواسته آن را زیر پا نگذارند.